

V Teplicích dne 2. 12. 2013

Ústavní soud ČR
k sp. zn. IV. ÚS 4053/12

Značka: 117 299

Stěžovatel:

Václav H
narozen 1983
bytem Teplice,

zastoupen:

Mgr. MUDr. Jaroslavem Maršíkem, advokátem
se sídlem v Teplicích, nám. Svobody 1

účastník:

Krajský soud v Ústí nad Labem
se sídlem v Ústí nad Labem, Národního odboje 1274

vedlejší účastník:

Okresní soud v Teplicích
se sídlem v Teplicích, U Soudu 1450

Vyjádření stěžovatele

Stěžovateli bylo dne 25. 11. 2013 prostřednictvím právního zástupce doručeno vyjádření účastníků k ústavní stížnosti s možností vlastního vyjádření.

Stěžovatel se k vyjádřením účastníků takto

vyjadřuje:

Vyjádření Okresního státního zastupitelství v Teplicích ze dne 13. 11. 2012 a vyjádření Okresního soudu v Teplicích ponechává stěžovatel vzhledem k jejich strohosti bez komentáře.

S vyjádřením Nejvyššího soudu ze dne 26. 11. 12 stěžovatel nesouhlasí.

Nejvyšší soud ke své argumentaci z rozhodnutí ze dne 20. 6. 2012, rovněž napadeného ústavní stížností, nic nepřidává. Stěžovatel přesto musí učinit dvě poznámky.

Nejvyšší soud konstatuje, že účelem námitky nesprávného obsazení senátu má být vyslovení nesprávného hodnocení důkazů soudem prvního a druhého stupně. Stěžovatel z poznámky Nejvyššího soudu usuzuje, že jeho ústavní stížnost je zřejmě nesrozumitelná, a proto výslovně uvádí, že účelem námitky nesprávného obsazení senátu je zachování práva stěžovatele na zákonného soudce. Stěžovatel považuje porušení tohoto práva Krajským soudem v Ústí nad Labem za zjevné. Ke stejnému závěru dospěl i nejvyšší státní zástupce. Stěžovatel se nemůže ubránit podezření, které ale není schopn ničím prokázat, že Nejvyšší soud odmítl jeho námitku nepříslušně obsazeného senátu krajského soudu spíše na základě politické, než právní úvahy. Vadný rozvrh práce Krajského soudu v Ústí nad Labem má samozřejmě vliv na zákonnost složení senátů i v jiných věcech, než je věc stěžovatele.

Nejvyšší soud odmítá i námitky stěžovatele směřující do hodnocení důkazů a zpochybnění skutkového zjištění. Stěžovatel setrvává na tom, že nikdo, kdo se důkladně seznámí zejména s kvalitou a obsahem znaleckých posudků, podle soudu prvního stupně klíčových důkazů, a i s dalšími důkazy a závěry podrobně rozvedenými v ústavní stížnosti, nemůže dospět k jinému závěru, než že oba nižší soudy postupovaly svévolně nebo bez patřičné znalosti spisu a jejich skutkové závěry jsou v extrémním nesouladu s provedenými důkazy. Nejvyšší soud ani ve svém dovolání ani v nynějším vyjádření nijak konkrétně nevyvrací spornost závěrů obou nižších soudů, resp. se k nim vůbec nevyjadřuje. Namísto toho poukazuje na to, že „extrémní rozpor“ se stal „hitem“ při podávání dovolání. Nadměrné užívání a mnohdy i zneužívání tohoto dovolacího důvodu vzniklého v důsledku rozhodovací činnosti Ústavního soudu, by nemělo být argumentem, jímž se Nejvyšší soud zcela nevěcně a obecně vypořádá s jasně a srozumitelně formulovanými námitkami stěžovatele. Je to právě tento přístup soudců, který v konečném důsledku vede k předkládání věcí až k Ústavnímu soudu, když ani tři stupně soudů nejsou zárukou zákonného procesu.

V Teplicích dne 2. 12. 2013

Václav H 